

И ти честитъ си, волно пѣшъ,
сърдце възторжено играй!
И радвашъ се, че днесъ живѣшъ
каленъ борецъ за роденъ край!

Вървишъ и пѣшъ изъ нивята,
усмихналъ се е роденъ сводъ,
и дишашъ радостно съ душата
на твоя стѣманенъ народъ!...

НЕДѢЛЧО ТИНЧЕВЪ

Презъ пролѣтѣта на 1942 година Божко, внука на баба Злата, се мушна въ килерчето и излапа всичкитъ сушелки, отъ които баба Злата си правѣше ошавъ да си подслажда старата душица.

Натъжи се много баба Злата, като видѣ на другия день, че ѝ нѣма сушелкитъ.

— Защо ги изяде всичкитъ, синко, защо не ми остави макаръ една шепичка да си сваря ошавецъ?

— Ама не съмъ ги изялъ азъ, бабо

— Ами кой? Да не е котката?

— И тя може да е, где ще зная.

Разбра баба Злата, че внучето ѝ, гдето тя толкова го обича, я лъжеше, и очитъ ѝ се налѣха съ сълзи.

Дѣдо Господъ, който се разхождаше по свѣта, седналъ на единъ бѣлъ облакъ, презъ това време прелиташе надъ България и видѣ и чу всичко. Много се разгнѣви той на Божка, и очитъ му засвѣткаха като буря.

— Каква е тая земя, гдето е родила такива лоши деца, — извика той и замахна три пѣти съ тояжката си. Че като духнаха едни вѣтрове, като се разтичаха едни черни облаци... Спрѣха се надъ хубавата българска земя и като продънени почнаха да сияятъ дѣждъ. Сипаха, сипаха, день, два, три, цѣла седмица. Мина месецъ априлъ, дойде Великдень, а облацитъ не утихнаха. Залѣха съ вода угаритъ, гдето кълнѣше златната